

sygnatura akt II 1 C 87/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

(...), dnia 5 marca 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w II Wydziale Cywilnym – Sekcji Egzekucyjnej

w składzie: przewodniczący sędzia Sądu Rejonowego Anna Braczkowska

protokolant Monika Paczyńska

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2018 roku w Łodzi

sprawy z powództwa **B. J.**

przeciwko **B. H. B.V. w N. (Holandia)**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1. oddała powództwo;
2. zasądza od B. J. na rzecz B. H. B.V. w N. (Holandia) kwotę 6.017 zł (sześć tysięcy siedemnaście złotych) tytułem kosztów postępowania.

Sygnatura akt II 1 C 87/17

UZASADNIENIE

W pozwie z 9 września 2015 roku, skierowanym przeciwko B. H. B.V. z siedzibą w N. w Holandii, powódka B. J. reprezentowana przez pełnomocnika profesjonalnego w osobie adwokata, wniosła o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego Poznań S. w P. wydanego w sprawie IX GNc 9698/10 z dnia 7 kwietnia 2011 roku, w części, w stosunku do B. J., w zakresie odsetek ustawowych za okres od dnia 22 kwietnia 2011 roku do dnia 17 kwietnia 2012 roku w łącznej wysokości 10.919,02 zł. Powódka wniosła również o zabezpieczenie powództwa poprzez zawieszenie – w całości - postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi B. G. w sprawie Km 380/15 do czasu prawomocnego zakończenia postępowania. Wniosła również o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. Jako podstawę faktyczną swojego roszczenia powódka wskazała przedawnienie roszczeń (pozew k. 2-9, pełnomocnictwo k. 10).

Postanowieniem z dnia 24 września 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zabezpieczył powództwo złożone w przedmiotowej sprawie w ten sposób, że zawiesił postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi B. G. w sprawie Km 380/15, co do dłużniczki B. J., w zakresie egzekucji odsetek stwierdzonych tytułem wykonawczym za okres od dnia 22 kwietnia 2011 roku do dnia 17 kwietnia 2012 roku - do czasu prawomocnego rozpoznania sprawy. Wniosek o zabezpieczenie został oddalony w pozostałym zakresie (postanowienie k. 34).

W odpowiedzi na pozew pozwany, reprezentowany przez pełnomocnika profesjonalnego w osobie radcy prawnego, wnosił o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na jego rzecz od powódki zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. Pozwany podniósł, iż podniesiony przez powódkę zarzut przedawnienia nie zasługuje na uwzględnienie, gdyż bieg terminu przedawnienia został przerwany przez niego na skutek złożenia wniosku o sprostowanie tytułu wykonawczego będącego podstawą egzekucji w sprawie Km 207/11 prowadzonej przez

Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi B. G. - do czego pozwany został wezwany przez komornika sądowego celem kontynuowania egzekucji (odpowiedź na pozew k. 110-114, pełnomocnictwo k. 139).

Wyrokiem z dnia 20 grudnia 2015 roku wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny Sekcja Egzekucyjna w sprawie II 1 C 169/15, pozbawiono wykonalności tytuł wykonawczy w postaci nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego przez Sąd Rejonowy Poznań S. w P. w sprawie IX GNc 9698/10 częściowo, a mianowicie w zakresie zasądzonych odsetek liczonych za okres od dnia 22 kwietnia 2011 roku do dnia 16 kwietnia 2012 roku - w stosunku do B. J.. W wyroku tym również Sąd orzekł o zwrocie od pozwanego na rzecz powódki poniesionych przez nią kosztów postępowania w kwocie 2.959 zł (wyrok k. 184).

Na skutek apelacji pozwanego od w/w wyroku Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 20 grudnia 2015 roku, wyrokiem z dnia 23 sierpnia 2017 roku wydanym przez Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie III Ca 685/17 uchylono zaskarżony wyrok i przekazano sprawę Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Widzewa w Łodzi do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego (wyrok Sądu Okręgowego k. 225).

Do zamknięcia rozprawy strony pozostały na swoich dotychczasowych stanowiskach w sprawie (protokół elektroniczny rozprawy z dnia 15 lutego 2018 roku - k. 248).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 kwietnia 2011 roku Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P., IX Wydział Gospodarczy wydał w sprawie IX GNc 9698/10 nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym nakazał K. S. i B. J., aby zapłaciły solidarnie na rzecz B. H. B.V. w N. w Holandii kwotę 84.923,13 zł wraz z odsetkami ustawowymi: od kwoty 26.108,41 zł od dnia 30 maja 2010 roku do dnia zapłaty, od kwoty 22.740,74 zł od dnia 2 czerwca 2010 roku do dnia zapłaty, od kwoty 5.932,80 zł od dnia 15 czerwca 2010 roku do dnia zapłaty, od kwoty 14.186,87 zł od dnia 23 maja 2010 roku do dnia zapłaty, od kwoty 11.529,19 zł od dnia 9 czerwca 2010 roku do dnia zapłaty i od kwoty 4.425,12 zł od dnia 26 czerwca 2010 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 4.678,75 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania. Nakaz zapłaty stał się prawomocny dnia 24 maja 2011 roku (nakaz zapłaty k. 46, zwrotne potwierdzenia odbioru k. 48-49, zarządzenie o stwierdzeniu prawomocności nakazu zapłaty k. 52 załączonych akt IX GNc 9698/10).

W dniu 7 lipca 2011 roku wierzyciel – B. H. B.V. złożył wniosek egzekucyjny dotyczący obowiązku K. S. i B. J. stwierdzonego nakazem zapłaty wydanym w sprawie IX GNc 9698/10 do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi J. K.. Sprawa egzekucyjna w związku z egzekucją z nieruchomości została przekazana do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi B. G.. Sprawa zawisła za sygnaturą akt Km 207/11. Egzekucja w przedmiotowej sprawie została skierowana między innymi do nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...). Pierwszy termin licytacji w/w nieruchomości w przedmiotowej sprawie w dniu 19 listopada 2013 roku okazał się bezskuteczny - z uwagi na brak chętnych nabywców. Informację w tym zakresie komornik sądowy przekazał pełnomocnikowi wierzyciela pismem z dnia 19 listopada 2013 roku. Jednocześnie pismem z tego samego dnia komornik sądowy wskazał, że w toku licytacji ujawniono, że w tytule wykonawczym będącym podstawą egzekucji w przedmiotowej sprawie znajduje się omyłka pisarska w nazwie wierzyciela. W związku z powyższym, na podstawie art. 797 k.p.c. w związku z art. 130 § 1 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. wezwano pełnomocnika wierzyciela do uzupełnienia wniosku egzekucyjnego poprzez dołączenie dokumentacji potwierdzającej zgodność firmy wierzyciela z danymi wskazanymi w tytule wykonawczym bądź dołączenie prawidłowego tytułu wykonawczego bądź sprostowanie tytułu wykonawczego. Komornik wskazał, iż żądane braki należy uzupełnić w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania pod rygorem umorzenia egzekucji w trybie art. 824 § 1 pkt 2 k.p.c. Komornik poinformował przy tym pełnomocnika wierzyciela, iż do czasu uzupełnienia żadnych braków egzekucja pozostanie bez biegu (kopia wniosku egzekucyjnego k. 59 załączonych akt IX GNc 9698/10, kopia pisma komornika sądowego k. 47).

We wniosku z dnia 22 listopada 2013 roku (data nadania w placówce pocztowej) pozwany B. H. B.V. wniósł o sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej w nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w sprawie IX

GNC 9698/10 poprzez wpisanie w miejsce oznaczenia powoda (...) prawidłowego oznaczenia powoda (...) (wniosek o sprostowanie k. 56-58 w załączonych aktach IX GNC 9698/10).

Postanowieniem z dnia 20 grudnia 2013 roku referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Poznań – Stare Miasto w P. w sprawie IX GNC 9698/10 sprostował oczywistą omyłkę pisarską w nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 7 kwietnia 2011 roku poprzez zastąpienie słowa (...) słowem (...). Na wniosek pozwanego z dnia 10 stycznia 2014 roku, zarządzeniem z dnia 22 stycznia 2014 roku stwierdzono prawomocność postanowienia w przedmiocie sprostowania z dnia 20 grudnia 2013 roku – z dniem 22 stycznia 2014 roku. Jednakże –w ustawowym terminie, B. J. oraz K. S. złożyły skargę na orzeczenie referendarza sądowego z dnia 20 grudnia 2013 roku w przedmiocie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej w nakazie zapłaty z dnia 7 kwietnia 2011 roku. W uzasadnieniu skargi na orzeczenie referendarza sądowego podnosiły, iż sprostowanie nakazu zapłaty prowadzi do podmiotowego przekształcenia powództwa. Skarga na orzeczenie referendarza sądowego była dotknięta brakami fiskalnymi, wobec czego - zarządzeniem z dnia 29 stycznia 2014 roku, Sąd wezwał skarżące do uiszczenia opłaty do skargi na orzeczenie referendarza sądowego w kwocie 100 zł. Po uzupełnienia braków fiskalnych skargi na orzeczenie referendarza sądowego, postanowieniem z dnia 12 marca 2014 roku Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. sprostował oczywistą omyłkę pisarską zawartą w nakazie zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 7 kwietnia 2011 roku w sprawie IX GNC w ten sposób, że w miejsce oznaczenia firmy strony powodowej „B. H. B.V. w N. (Holandia)” wpisał prawidłowo „B. H. B.V. w O. gem N. w Holandii”. Powyższe postanowienie Sądu Rejonowego zostało w terminie zaskarżone zażaleniem przez K. S. i B. J.. Z uwagi na fakt, iż zażalenie było dotknięte brakiem fiskalnym w postaci braku opłaty od zażalenia w kwocie 850 zł – skarżące zostały wezwane do jej uiszczenia w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia zażalenia. W związku z treścią wezwania do uzupełnienia braków fiskalnych zażalenia, skarżąca B. J. złożyła wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych. Tożsamy wniosek złożyła również druga ze skarżących – K. S.. Zarządzeniami z dnia 4 lipca 2014 roku skarżące zostały wezwane do uzupełnienia braków formalnych ich wniosków o zwolnienie od kosztów sądowych – pod rygorem zwrotu wniosków. Postanowieniem z dnia 18 września 2014 roku wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych K. S. został oddalony przez referendarza sądowego. Zarządzeniem z dnia 18 września 2014 roku wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych skarżącej B. J. został zwrócony przez referendarza sądowego. Na skutek skargi K. S. od postanowienia referendarza sądowego z dnia 18 września 2014 roku w przedmiocie oddalenia jej wniosku o zwolnienie od kosztów sądowych – postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z dnia 8 listopada 2014 roku zaskarżone postanowienie referendarza sądowego zostało utrzymane w mocy w całości. Zarządzeniem z tego samego dnia obie pozwane zostały solidarnie wezwane do uiszczenia opłaty od zażalenia w kwocie 850 zł - w terminie tygodniowym od dnia otrzymania wezwania – pod rygorem odrzucenia zażalenia. W związku z nieuiszczeniem przez żadną ze skarżących opłaty do zażalenia, postanowieniem z dnia 26 stycznia 2015 roku zostało ono odrzucone. Postanowienie to uprawomocniło się z dniem 25 lutego 2015 roku, jednocześnie stwierdzono również prawomocność postanowienia z dnia 12 marca 2014 roku - z dniem 17 kwietnia 2014 roku. Tytuł wykonawczy w wersji sprostowanej został doręczony pełnomocnikowi strony pozwanej (w przedmiotowej sprawie) na mocy zarządzenia z dnia 30 kwietnia 2015 roku (postanowienie k. 63, wniosek k. 65, zarządzenie k. 68, skarga na orzeczenie referendarza sądowego k. 70-72, zarządzenie k. 70, postanowienie k. 85, zażalenie wraz z zarządzeniem o jego przyjęciu k. 92-97, wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych k. 103, k. 108, zarządzenia k. 112, k. 113, postanowienie k. 142-143, zarządzenie k. 145, skarga na orzeczenie referendarza sądowego k. 148, postanowienie k. 155 wraz z wezwaniem do usunięcia braków fiskalnych zażalenia k. 156, postanowienie k. 173, zarządzenie o stwierdzeniu prawomocności k. 181v, zarządzenie k. 184 - w załączonych aktach IX GNC 9698/10).

Postanowieniem z dnia 23 lutego 2015 roku wydanym w sprawie II 1 Co 4284/12 w sprawie dotyczącej nadzoru nad egzekucją z nieruchomości Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zarządził z urzędu podjęcie przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi B. G. czynności zmierzających do stwierdzenia umorzenia egzekucji z mocy samego prawa na podstawie art. 823 k.p.c. w skutek niezłożenia przez wierzyciela wniosku o wyznaczenie terminu drugiej licytacji (postanowienie k. 58 w załączonych aktach II 1 Co 4284/12).

Zawiadomieniem z dnia 13 kwietnia 2015 roku, Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi B. G. zawiadomił strony postępowania Km 207/11, iż postępowanie egzekucyjne w przedmiotowej sprawie uległo

umorzeniu z mocy samego prawa na skutek niedokonania przez wierzycielka czynności niezbędnych do dalszego prowadzenia postępowania (zawiadomienie k. 22).

Pismem z dnia 18 kwietnia 2015 roku wierzyciel B. B..V. złożył Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi B. G. w sprawie Km 207/11 wniosek o wyznaczenie drugiego terminu licytacji nieruchomości. Wniosek ten został potraktowany przez komornik sądowego jako ponowny wniosek egzekucyjny. Na skutek jego złożenia komornik sądowy ponownie wszczął przeciwko B. J. i K. S. postępowanie egzekucyjne na podstawie tytułu wykonawczego powstałego w sprawie IX GNc 9698/10. Sprawa ta zawisła za sygnaturą akt Km 380/15 (wniosek k. 1-3, tytuł wykonawczy w wersji sprostowanej k. 4 w załączonych aktach Km 380/15)

Należność główna objęta tytułem wykonawczym w postaci nakazu zapłaty wydanego w sprawie IX GNc 9698/10 została w całości spłacona (okoliczność bezsporna).

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił na podstawie powołanych powyżej dokumentów znajdujących się w sprawie oraz załączonych aktach IX GNc 9698/10, II 1 Co 4284/12 i aktach postępowań egzekucyjnych.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo okazało się być niezasadne.

Jak stanowi bowiem art. 125 k.c., roszczenie stwierdzone prawomocnym orzeczeniem sądu przedawnia się z upływem lat dziesięciu, chociażby termin przedawnienia roszczeń tego rodzaju był krótszy. Jeżeli stwierdzone w ten sposób roszczenie obejmuje świadczenia okresowe, roszczenie o świadczenia okresowe należne w przyszłości ulega przedawnieniu trzyletniemu. Bieg powyżej uregulowanego terminu przedawnienia może jednak ulegać przerwaniu.

Przerwanie biegu terminu przedawnienia jest instytucją uregulowaną w art. 123 § 1 k.c. i art. 124 k.c. Bieg terminu przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Po każdym przerwaniu bieg przedawnienia biegnie na nowo, jednak przedawnienie nie biegnie, dopóki postępowanie przed sądem lub innym organem nie zostanie zakończone. W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu nie doszło do przedawnienia tej części odsetek ustawowych od roszczenia głównego wskazanego w treści nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego w sprawie IX GNc 9698/10, których dotyczyło żądanie pozwu. Powody takiej decyzji Sądu są jednak dwojakiego rodzaju.

Zanim Sąd przystąpi do szczegółowej analizy przesłanek warunkujących możliwość przerwania biegu terminu przedawnienia wskazać należy na wstępie, iż za okres od dnia 22 kwietnia 2011 roku do dnia 24 maja 2011 roku powództwo okazało się być niezasadnym z innych względów. Wskazać bowiem należy, iż odsetki (które stanowiąc należności okresowe należne w przyszłości w rozumieniu art. 125 § 1 k.c.) przedawniają się w terminie trzyletnim. Odsetkami takimi są odsetki należne po uprawomocnieniu się tytułu egzekucyjnego, a więc (dopiero) za okres od dnia 24 maja 2011 roku. Za wcześniejszy okres stanowią one bowiem roszczenia nie będące należnymi w przyszłości. Zagadnienie to zostało przekonująco wyjaśnione w wyroku Sądu Najwyższego z 15 stycznia 2014 roku wydanego w sprawie I CSK 197/13 (niepublikowane – dostępne w programie komputerowym Lex). Żądanie pozwu za ten okres (22 kwietnia 2010 roku – 24 maja 2011 roku), jako niezasadne z powyżej opisanych przyczyn, jako niezasadne podlegało oddaleniu.

W pozostałym zakresie powództwo okazało się być niezasadnym, a uwagi na skuteczne przerwanie biegu terminu przedawnienia przez stronę pozwaną. Stanowisko prezentowane w tym zakresie przez powódkę należy uznać za chybione. Jak wynika bowiem z treści art. 123 § 1 k.c. - bieg przedawnienia przerywa się (pkt 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Zasadniczego znaczenia w tym względzie nabiera zwłaszcza przesłanka bezpośredniości,

której zadaniem jest zawężenie katalogu okoliczności powodujących przerwanie biegu terminu przedawnienia i ograniczenie wykładni liberalnej przepisów regulujących przerwę (tak zasadnie J. I., w. (...) Prawa Cywilnego, tom I, wydanie z 1985 roku, strona 828).

Dokonując wykładni czy też definiując pojęcie „bezpośredniości” największe znaczenie niewątpliwie przypisać należy ratio legis tego pojęcia, niż jego słownikowemu znaczeniu. Czynność jest podjęta bezpośrednio w celu dochodzenia, ustalenia, zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, jeśli jest jedną z czynności, które są niezbędne dla skutecznego dochodzenia, ustalenia, zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (por.: tak P. Sobolewski w komentarzu do art. 123 k.c. pod red T. Osajdy, 2018 rok, wydanie 18, Legalis) Podstawowe znaczenie dla wykładni art. 123 k.c. ma „funkcja” przedawnienia. Jego bieg ma zmobilizować wierzyciela do dochodzenia zaspokojenia roszczenia; przedawnienie nie może biec w czasie, gdy wierzyciel, z niezależnych od siebie względów, nie ma możliwości dochodzenia roszczenia (tak trafnie B. Kordasiewicz, w: System PrPryw, t. 2, 2008, Nb 149c, s. 655). Również w orzecznictwie zwracano uwagę, że za podjęte w celu dochodzenia, ustalenia, zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia uznać należy wszelkie akty konieczne do dochodzenia, ustalenia, zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia stanowiące *conditio sine qua non* zaspokojenia roszczenia (por.: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., III CZP 101/03, OSNC 2005, Nr 4, poz. 58). Powołując się dalej na treść uzasadnienia Sądu Najwyższego powołanej powyżej uchwały z dnia 16 stycznia 2004 roku wskazać należy, iż Sąd Najwyższy podkreślił, że decydującym dla oceny przesłanki „bezpośredniości” jest kryterium obiektywne, a nie subiektywne. Pozbawiony znaczenia powinien więc być zamiar przyświecający autorowi czynności, rozstrzygać natomiast powinno to czy, czynność jest obiektywnie konieczna do przeprowadzenia danego etapu postępowania, np. do zaspokojenia w postępowaniu egzekucyjnym.

Przenosząc powyższe rozważania natury ogólnej na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, iż – w ocenie Sądu *meriti* – złożenie przez pełnomocnika pozwanego w dniu 22 listopada 2013 roku wniosku o sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej w treści nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczy w sprawie IX GNc 9698/10 było czynnością, które spełniała wymóg tzw. „bezpośredniości”. Nie wdając się w szczegółową ocenę błędu popełnionego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi B. G. na etapie wszczynania postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 207/11, a polegającego na nieprawidłowościach w zweryfikowaniu treści przedłożonego mu tytułu wykonawczego (w zakresie firmy wierzyciela) – wskazać należy, iż również w ocenie Sądu Rejonowego tytuł wykonawczy pierwotnie przedłożony przez wierzyciela (pozwanego) wymagał ingerencji Sądu (lub referendarza sądowego, jako organów uprawnionych do jego sprostowania) celem kontynuowania na jego podstawie dalszych czynności egzekucyjnych. Złożenie wniosku o sprostowanie tytułu wykonawczego było niewątpliwie czynnością, bez której wierzyciel nie mógł skutecznie prowadzić – w tym przeciwko powódce – postępowania egzekucyjnego. Co więcej, działanie wierzyciela w tym zakresie było wymuszone treścią wezwania komornika sądowego, który wskazał wyraźnie, iż do czasu przedłożenia prawidłowej treści tytułu wykonawczego nie będzie podejmował żadnych czynności egzekucyjnych w sprawie Km 207/11. Na marginesie jedynie zaznaczenia wymaga, iż gdyby taka omyłka pisarska została ujawniana przez komornika sądowego - prawidłowo – przy składaniu wniosku egzekucyjnego, nieuzupełnienie braku formalnego wniosku z dużym prawdopodobieństwem doprowadziłoby do jego zwrotu. Celem wszczęcia postępowania egzekucyjnego wierzyciel musiałby doprowadzić do sprostowania jego firmy wskazanej w treści nakazu zapłaty. Jednocześnie, co należy podkreślić z całą stanowczością omyłka do jakiej doszło w treści spornego nakazu zapłaty miała charakter oczywistej omyłki pisarskiej, gdyż polegała na zamianie kolejności liter „r” i „u”. Podnoszenie przez powódkę w toku postępowania wpadkowego toczącego się z wniosku strony pozwanej (wierzyciela) w przedmiocie sprostowania nakazu zapłaty, zarzutów dotyczących podmiotowej zmiany powództwa na skutek takiego sprostowania było kompletnie chybionym i – w ocenie Sądu Rejonowego – miało za zadanie przedłużyć postępowanie w sprawie, które trwało łącznie przez okres około półtora roku.

W tym miejscu należy ponownie odwołać się do treści uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 roku wydanej w sprawie III CZP 101/03. Mając na uwadze treść argumentacji przedstawionej przez pełnomocnika powódki w licznych pismach procesowych wydaje się, że odczytuje on treść w/w uzasadnienia uchwały Sądu Najwyższego w sposób odmienny od zamierzonego przez tenże Sąd. Wbrew twierdzeniom pełnomocnika powódki złożenie przez pełnomocnika wierzyciela w toku egzekucji wniosku o sprostowanie tytułu wykonawczego nie zmierzało

jedynie i przede wszystkim do jego poprawienia (bo zawierał on omyłkę pisarską), ale zmierzało przede wszystkim – za poleceniem komornika sądowego – do kontynuowania toczącej się egzekucji (między innymi) z udziałem dłużniczki B. J. (powódki). Jest oczywistym, iż każde orzeczenie Sądu (jak i referendarza sądowego) jeśli zawiera omyłkę pisarską podlegać może sportowaniu celem jej usunięcia (korekty) w każdym czasie, również z urzędu. Inaczej należy ocenić jednak złożenie takiego wniosku (o sprostowanie) wraz ze złożonym do niego pismem od komornika sądowego wskazującego na ujawnienie się omyłki pisarskiej w toku egzekucji, które nie może być kontynuowania bez usunięcia takiej omyłki.

Powoływanie się przez pełnomocnika powódki na treść orzeczenia Sądu Apelacyjnego w Warszawie zapadłego w sprawie I ACa 33/14 w dniu 22 czerwca 2014 roku jest bezprzedmiotowe, gdyż zostało ono wydane na gruncie zupełnie odmiennego stanu faktycznego.

Rację ma również powódka, iż w wyniku umorzenia postępowania egzekucyjnego z mocy samego prawa z uwagi na beczynność wierzyciela zastosowanie znajduje art. 182 § 2 k.p.c. (stosowany do postępowania egzekucyjnego na podstawie odesłania z art. 13 § 2 k.p.c.), który przewiduje, że wszczęcie postępowania nie wywołuje w takiej sytuacji żadnych skutków prawnych. Jednak sytuacja taka nie zachodziła w przedmiotowej sprawie.

Treść wezwania komornika sądowego z dnia 19 listopada 2013 roku wyraźnie wskazywała na fakt, iż w sprawie nie jest możliwe podejmowanie jakichkolwiek czynności egzekucyjnych do czasu przedłożenia przez wierzyciela prawidłowego tytułu wykonawczego. Racjonalnie rozumując trudno by było oczekiwać, jak próbuje wywodzić pełnomocnik powódki, iż zamiarem komornika sądowego (zgodnie z treścią pisma z dnia 19.11.2013r.) było wezwanie wierzyciela do złożenia wniosku o wyznaczenie drugiego terminu licytacji, której i tak nie mógłby przeprowadzić z uwagi na omyłkę w treści tytułu wykonawczego. Rozumowanie takie przeczy zasadom logiki.

W tym miejscu wskazać należy, iż komornik sądowy również błędnie powołał podstawę prawną umorzenia postępowania na wypadek niewykonania w terminie 30 dni jego wezwania z dnia 19 listopada 2013 roku. Abstrahując jednak od (licznych) błędów komornika sądowego w toku prowadzonych przez niego między innymi przeciwko powódce B. J. postępowań egzekucyjnych, w tym w sprawie Km 207/11 – brak jest możliwości przyjęcia, że wierzyciel na gruncie powyżej szczegółowo opisanego stanu faktycznego dopuścił się beczynności, która umożliwiła stwierdzenie umorzenia się postępowania egzekucyjnego z mocy samego prawa i jednocześnie upadek wszelkich skutków związanych z jego wszczęciem. Wierzyciel nie był bowiem beczynny, zgodnie z żądaniem komornika sądowego złożył wniosek o sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej w treści nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie IX GNc 9698/10.

Nie bez znaczenia dla oceny stanu faktycznego w przedmiotowej sprawie jest również fakt, iż komornik sądowy nie dokonał stwierdzenia umorzenia się postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 207/11 z mocy samego prawa na podstawie art. 823 k.p.c. z własnej inicjatywy, a na skutek wydania mu zarządzenia nadzorczego przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie II 1 Co 4284/12. Analiza akt tegoż postępowania wskazuje, iż Sąd w osobie sędziego sprawującego nadzór nad egzekucją nieruchomości w sprawie II 1 Co 4284/12 z dużym prawdopodobieństwem nie posiadał wiedzy o toku i przebiegu postępowania wpadkowego z wniosku wierzyciela w przedmiocie sprostowania nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym w sprawie IX GNc 9698/10.

W ocenie Sądu Rejonowego złożenie przez wierzyciela w dniu 22 listopada 2013 roku wniosku o sprostowanie oczywistej omyłki pisarskiej zawartej w treści tytułu wykonawczego będącego postawą egzekucji w sprawie Km 207/11 przerwało bieg terminu przedawnienia, na który powołuje się powódka. Do czasu zakończenia tego postępowania przedawnienie nie biegło i w sprawie Km 207/11 nie powinno dojść do stwierdzenia umorzenia postępowania z mocy samego prawa, a złożenie przez wierzyciela wniosku o wyznaczenie terminu drugiej licytacji oraz kolejno poprawionego tytułu wykonawczego – niezwłocznie po jego uzyskaniu z Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. winno spowodować kontynuowanie postępowania egzekucyjnego w tym z nieruchomości i między innymi przeciwko dłużniczce B. J. – powódce.

Z powyżej przedstawionych względów powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu w całości.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto w oparciu o zasadę odpowiedzialności za wynik procesu – art. 98 § 1 i § 2 k.p.c. Powódka przegrała w przedmiotowy spór w całości, winna więc zwrócić pozwanego poniesione przez niego koszty postępowania w kwocie łącznej 6.017 zł. Na kwotę tę złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika profesjonalnego reprezentującego stronę pozwaną w toku przedmiotowego sporu w kwocie: 2.400 zł za postępowanie przed sądem pierwszej instancji, 1.200 zł za postępowanie apelacyjne oraz w kwocie 2.400 zł – ponownie za postępowanie przed sądem pierwszej instancji oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.